În lumina exigențelor Programului aprobat de partid privind dezvoltarea continuă a mișcării sportive

CE SE ÎNTREPRINDE PENTRU ÎNDEPLINIREA OBIECTIVELOR DE REPREZENTARE SUPERIOARĂ A SPORTULUI ROMÂNESC PE PLAN INTERNAȚIONAL ?

REUȘITELE TRECUTULUI NU POT ASCUNDE IMPASUL PREZENTULUI ÎN „SPORTUL BILELOR"

popice

Sportul popicelor poate fi considerat **una dintre disciplinele cele mai populare din țara noastră.** Atît la sate cît și în orașe, tineri și virstnici practică cu plăcere, cu pasiune chiar, jocul de popice. Dacă în urmă cu 3–4 decenii era doar un sport de agrement, azi este o disciplină competițională, prezentă din ce în ce mai mult în acțiunile sportive organizate, atît la nivel local cît și republican.

În sportul de performanță, popicarii români au o faimă recunoscută. Prezența lor în ultimele două decenii la marile întreceri – campionate mondiale pentru seniori și europene de juniori, sau C.C.E. – este marcată, de fiecare dată, cu rezultate valoroase. Numeroasele titluri mondiale și europene cîștigate de reprezentanții noștri au făcut ca sportul popicelor din România să se bucure de multă prețuire pe arena mondială.

Din păcate, însă, **în ultimul timp s-a constatat o stagnare care a împiedicat adesea pe sportivii noștri fruntași în această disciplină să obțină rezultatele foarte bune cu care ne obișnuiseră. Performanțele izolate la băieți și mai ales baterea pasului pe loc în probele feminine ar trebui să mobilizeze întreg activul acestui sport de mare popularitate**

Ilie Băiaș și Iosif Tismănar – *campioni mondiali la proba de perechi, dar pe cînd un nou campion mondial individual ?*

ECHIPELOR REPREZENTATIVE LE LIPSESC TINERI VALOROȘI. CE FAC ANTRENORII DE LA CLUBURI ?

Sportul popicelor, nefiind disciplină olimpică, are ca obiectiv suprem participarea la campionatele mondiale (seniori) și campionatele europene (juniori), confruntări care se organizează din doi în doi ani (anul trecut au avut loc „mondialele", iar anul acesta „europenele"). La ambele competiții **o comportare bună au avut doar băieții** noștri, care au cîștigat trei medalii de aur (la C.M. în proba de perechi prin I. Tismănar și I. Băiaș, la C.E. la individual prin Al. Tudor și la echipe băieți). **Fetele s-au comportat slab. Noua generație de jucătoare este departe de rezultatele celei de acum cîțiva ani,** care la „mondialele" din 1970 și 1972 se afla în fruntea ierarhiei. Celebrele jucătoare de atunci (Elena Trandafir, Cornelia Petrușcă și celelalte componente ale „echipei de aur") nu au, deocamdată, urmașe valoroase.

În preocupările forului de specialitate se află, de cîțiva ani, ÎNTINERIREA LOTURILOR, atît la băieți cît și la fete. S-a renunțat la unii jucători mai în vîrstă, la aceia care la C.M. de la Viena (1976) n-au dat randament. Dintre cei cu o mai veche experiență, care mai sînt în loturi, unii nu evoluează la nivelul cerințelor de azi. Este cazul lotului feminin. La prima verificare a loturilor pentru C.M. '78 (în luna mai, în Elveția), în partidele cu puternicele formații ale R.F. Germania (recent, la Mangalia), doar lotul masculin a făcut față, cîștigînd la scor. Reprezentativa feminină a pierdut, în principal, datorită jucătoarelor cu un vechi stagiu în lot, ca Ana Petrescu sau Mariana Constantin (readusă în lot, cu toate că s-a renunțat la ea după C.M. de la Viena...), care au realizat punctaje nepermis de slabe : 374 și, respectiv, 371. Dintre jucătoarele tinere doar Elena Vasile-Stan și Cornelia Niculae au evoluat mulțumitor, punctînd în jur de 400. La ora actuală, din lotul masculin satisfacție deplină dă doar Iosif Tismănar, care continuă să fie jucătorul nostru nr. 1 (în meciul cu R.F.G. el a obținut un excelent rezultat — 977 p.d.).

Se impune ca **antrenamentele să fie intensificate pe toată linia, mai ales la cluburi, unde pregătirea lasă mult de dorit.** Este cazul, credem, ca **antrenorii loturilor să-și facă... timp și să treacă pe la echipele de unde se recrutează jucători pentru reprezentativele țării, să îndrume, să controleze procesul de instruire al selecționaților.**

VOLUM SCĂZUT, INTENSITATE REDUSĂ LA ANTRENAMENTE. DECI, INVERS DE CUM AR TREBUI !

– iată de ce obosim la bila a 200-a...

În secții sînt activiști inimoși, pasionați, care iau asupra lor toate treburile echipei, de ordin administrativ-gospodăresc, organizatoric sau tehnic. Dar sînt cazuri cînd intervenția, ajutorul competent și autoritar al conducerii asociației sau clubului sînt necesare. **Mai sînt încă echipe care n-au antrenori sau instructori cu experiență.** Unii dintre tehnicienii care se ocupă de pregătire n-au o calificare de specialitate, din care cauză **nu aplică în procesul de instruire elementele antrenamentului modern.** La majoritatea formațiilor, chiar și la cele divizionare, **antrenamentul are la bază doar stricta pregătire tehnică,** cu bila pe pistă. **Se neglijează pregătirea fizică, folosirea exercițiilor de gimnastică și atletice, care asigură dezvoltarea generală a sportivului.** Ca să arunci bila de aproape 3 kg cu precizie milimetrică și la a 180-a sau la a 200-a lansare, trebuie să fii — în primul rînd — un sportiv multilateral pregătit. Jucătorii care se bazează numai pe pregătirea pur tehnică, pe talent, au în jocul lor, de regulă, un început bun, dar după o jumătate de oră (fetele), sau o oră (băieții) oboseala apare inevitabil din cauza slabei pregătiri fizice.

Procesul de instruire lasă de dorit, antrenamentele sînt puține la număr — 2—3 pe săptămînă — **și acelea cu un volum de muncă scăzut și intensitate redusă.** Așa se petrec lucrurile la Hidromecanica și Metrom Brașov, Voința Cluj-Napoca (fete), Olimpia Reșița, Unio Satu Mare, Rafinorul Ploiești, Voința Cluj-Napoca și în alte locuri. **Echipele au nevoie de ajutor, de îndrumare din partea comisiilor județene, a conducerii cluburilor și asociațiilor și nu în ultimul rînd din partea Biroului federal,** căruia nu-i poate fi indiferent cum se muncește în secții, cum este pregătit și promovat tineretul, cum se desfășoară procesul instructiv-educativ.

Aceasta cu atît mai mult cu cît mai sînt și conduceri de asociații și secții care nu se interesează de formațiile lor. Un exemplu elocvent : la Flacăra Cîmpina (echipă care a retrogradat din divizie) sportivii afirmă că : „noi îl vedem pe președintele secției noastre doar la meciurile de... fotbal".

ÎN CÎTEVA RÎNDURI

● *La cele 11 ediții ale campionatelor mondiale de popice sportivii noștri au obținut* 13 medalii de aur, 12 de argint și 11 de bronz.

Performanțele juniorilor la campionatele europene : 9 medalii de aur, 7 de argint și 4 de bronz.

● *La ora actuală sînt* 30 000 de jucători legitimați, 1472 de secții afiliate *la F.R.P.*, aproape 700 de popicării cu 2 piste, 42 cu 4 piste și 3 cu șase piste. *În stațiunile de pe litoral funcționează 5 arene, în special pentru agrement, cu cîte 8—10 piste pentru popice și bowling.*

● *La faza de masă a campionatelor individuale și pe perechi au participat în ultimul timp, la seniori, aproape 25 000 de jucători și jucătoare, iar la juniori peste 5 000.*

● În campionatul Diviziei A evoluează 40 de echipe, *în competiția republicană a juniorilor — 100 de formații, iar în campionatul de calificare pentru Divizia A se întrec aproape 2 000 de echipe din toate județele țării.*

Așadar, cauzele stagnării se află în lipsa de îndrumare și control la secții, în pregătirea precară a sportivilor, în penuria de cadre tinere valoroase. Biroul F.R. Popice are datoria să analizeze aceste aspecte, să ia măsuri ferme pentru eradicarea lipsurilor. Și, în mod firesc, primele măsuri trebuie să vizeze chiar activitatea acestui for, impulsionarea membrilor săi pentru o cunoaștere perfectă a situației și pentru inițierea grabnică a măsurilor ce se impun. **Aportul tehnicienilor cu calificare și experiență în ridicarea nivelului general al pregătirii este indispensabil.** Biroul F.R.P. trebuie deci să-i mobilizeze, să le coordoneze activitatea, să le fixeze obiectivele prioritare.

SPORTUL POPICELOR POATE SĂ ADUCĂ MIȘCĂRII NOASTRE SPORTIVE NOI SUCCESE DE PRESTIGIU. Pentru aceasta **se cere însă un efort comun al tuturor factorilor, o amplificare a muncii la nivelul exigențelor, o repartizare concretă a responsabilităților.**

Grupaj realizat de **Toma RĂBȘAN**

ZIARUL ÎNTREABĂ, FEDERAȚIILE RĂSPUND

(Urmare din pag. 1)

chipele fruntașe, îndeosebi cele care iau parte la competiții internaționale — iată cîteva dintre obiectivele federației la îndeplinirea cărora vor trebui să fie angrenați toți cei care activează în acest sport".

Valoarea scăzută a jucătorilor înalți a determinat în mare măsură înregistrarea unor rezultate necorespunzătoare, în ultima vreme, de către echipele naționale. Ce se întreprinde pentru rezolvarea acestei probleme?

Răspunde George Chiraleu, **antrenor federal:** „Întrucît jucătorii noștri cu talie înaltă nu au atins un nivel valoric internațional pentru că la vîrsta fragedă, adică atunci cînd se sedimentează cunoștințele tehnice și tactice și cînd se pune baza viitoarei dezvoltări fizice, nu au lucrat suficient nici cantitativ și nici calitativ (deoarece antrenorii lor au preferat să muncească cu jucători mai ușor de pregătit, adică cu cei avînd talie mai mică), am încercat ca măcar de acum înainte să evităm această greșeală. Ca urmare, am inițiat acțiunea „școala pivoților", care ar urma să reunească inițial un lot de 10—15 tineri între 16 și 18 ani și să le asigure, cu sprijinul clubului sportiv Steaua, o pregătire baschetbalistică zilnică — cu accent pe caracteristicile jocului pivotului — fără a se neglija, bineînțeles, pregătirea școlară. La nivelul diviziilor A, am introdus în regulamentul competițiilor obligația ca formațiile calificate în turneul final să aibă cel puțin 3 jucători de 2 m, respectiv 3 jucătoare de 1,80 m. Mai intenționăm și realizarea altor acțiuni, dar trebuie spus răspicat că primii responsabili de progresul (sau stagnarea) jucătorilor cu talie înaltă sînt antrenorii, pe care va trebui să-i îndrumăm și să-i controlăm cu mai multă exigență decît pînă acum în domeniul muncii pentru pregătirea jucătorilor cu gabarit".

O bună propagandă pentru baschet contribuie la atragerea unui număr mai mare de copii și tineri spre practicarea acestui joc sportiv și implicit la lărgirea posibilităților de selecție. Ce ați inițiat în acest sens?

Răspunde Igor Nicolaev, **președintele Comisiei centrale de educație și propagandă din cadrul F.R. Baschet:** „Va fi tipărit și difuzat în școli generale, licee și institute superioare de învățămînt un afiș policrom, avînd o imagine sugestivă și atractivă, chemînd la practicarea baschetului; cu sprijinul forului de resort al U.T.C., sîntem pe cale să întocmim un pliant „Învățați baschetul", cuprinzînd reguli de joc, elemente de tehnică și de tactică; într-un viitor apropiat vom realiza un film de propagandă pentru baschet cu subiect, scenariu și „artiști" (baschetbaliști). Filmele vor fi difuzate prin comisiile județene de baschet pentru a fi proiectate în școli. Alte acțiuni: în colaborare cu Colegiul central al antrenorilor și cu ajutorul direct al secțiilor de baschet din cluburi și asociații sportive vom invita echipele fruntașe să efectueze turnee de propagandă în centre mai mici (Dorohoi, Cîmpulung Moldovenesc, Salonta, Brad, Fieni etc.) unde există nuclee care trebuie dezvoltate; vom încerca să obținem intrarea gratuită a elevilor la meciurile Diviziei A etc.".

OPTIMISMUL ALERGĂTORULUI DE CURSĂ LUNGĂ

(Urmare din pag. 1)

n-am schimbat nimic. Mănînc tot atîta, alerg tot atîta, mă mișc mereu, că dacă nu te miști, mori. Dimineața, ca să nu rîdă lumea, alerg o juma' de ceas în parc, la 23 August". „Nu prea înțeleg. Dumneata, care pedalezi și alergi toată ziua ?... **„Iar n-ai dreptate. Arată-mi și mie un șofer adevărat care nu încălzește motorul dimineața, înainte de plecare. Omul are și el nevoie de încălzirea asta. Unul care aleargă un pic dimineața vede viața altfel, e mai vesel. Și numai pentru că balbotează singele, ca uleiul".** „Cît ai de gînd să mai alergi, nea Dinule ?" **„Pînă la sfîrșit. Am un dor de fugă în mine... Uneori trec prin Cișmigiu. Și atunci alerg și mai tare, ca să nu-i văd pe cei care citesc, picotind, jurnalul".** „Ai alergat globul de cîteva ori, pe pista de atletism. Ai lua-o de la capăt ?" **„Păi cum altfel ? Dinu Cristea din Vasilați a ajuns în 25 de țări cu alergarea".** „Unde ai fost ultima oară ?" **„La Paris, cu un copil, acum cinci ani, la un cros. Da' să știi că Parisul nu mai e ca acum 20 de ani. E lume multă. Miroase a benzină arsă. Dai să te ferești mereu, după cîte un stîlp, ca să nu te ia în bot mașina. Nu mai e aer. Iar omul de aer are nevoie. Lumea s-a schimbat. Se mișcă mai puțin. Acum e cu lift. (La Vasilați nu era). Acum e cu telefon. Eu urăsc și telefonul, că mai bine dau o fugă și stăm de vorbă, față în față, că nu e tot una cînd vorbești cu ochii sau cînd vorbești numai cu gura. Vrei să-ți spun ceva ? Mie nu-mi place nici televizorul, că te îndeamnă la buzur. Totul e mișcarea, măi băieți ! Dacă ai apucat să lenevești, fie și numai o zi, oboseala se lasă în picioare, și apoi în cap, și începi să le vezi negre. Acum vă las... Știi ceva ? Am s-o iau mai pe ocolite, spre Vatra Luminoasă, am să caut niscaiva străzi mai dosnice, ca s-o iau drept în alergare, uite că începe și ploaia, prin «arătură»".**

Și Dinu Cristea s-a aruncat literalmente pe trepte, sărind din trei în trei, în al 67-lea an al vieții...